

BORSSZEM JANKÓ

FELELŐS SZERKESZTŐ: MOLNÁR JENŐ

BUDAPEST, 1927 JULIUS 10. * 19. (3060.) SZÁM * HATVANADIK ÉVFOLYAM

Vass átveszi a hatalmat

Bethlen: Na szervusz, pajtás!... Pihenj babéraitmon!

Ára 50 fillér

A madarásztói csárdás

írta: MÓRA FERENC

Valamikor az ősön ősök után kuttattam a múzeumi ásóval a néhai madarásztói csárda körül. Ősöket ugyan nem igen találtam, hanem öreg pásztoremberektől összeszedetem a híres csárda történetét s írtam belőle egy tárcát a szegedi „Dél-magyarország”-ban. Az a rendje, hogy az ilyen nevezetes intézmény ne muljon el nyom nélkül. Így legalább az utókor se tehet szemrehányást se a múzeumigazgatónak, se az ujságírónak, hogy mire nézték a világot, ha még a madarásztói csárdát se jegyezték el a halhatatlansággal. (Holott olyan nagy emberek is megfordultak benne, mint Rózsa Sándor s olyan történelmi levegője volt annak, akár a pesti Britannának.)

Bár az utókort csak kielégíteném én, attól nem is félek, hanem a jelenkori kritika máris jelentkezik. K. Szabó Ambrus nyugalmazott uradalmi mérnök úr tesz nekem szemrehányást egy máskülönben igen szereteméltó hanó levélben, hogy ha már minden **tűcsköt-bogarat** összeszedtem a csárdáról, miért nem írtam meg azt is, ami az ő apjával történt ottan, pedig az a legérdekebbebb história.

Hát ez bizony nem szép volt tőlem, de nem egészen én vagyok a hibás benne. Hiszen eddig azt se tudtam, hogy K. Szabó Ambrus úr e világon van, hát arról hogy tudhatom volna, hogy neki olyan apja volt, akivel ilyen nevezetes kaland esett meg a **madarásztói csárdában!** De most már, hogy tudom, meg is írom vonatkozás nélkül.

K. Szabó Ambrus úrnak az apja uradalmi inspektor volt a hatvanas években, azoknak is az elején, mikor Ferenc Jóska volt a császár és Paplógó Gáspár volt a madarásztói csárdás. Valami tátorján idő bekergette az inspektor négylovas hintóját a csárdába, még pedig éjjeli szállásra, mivel úgy látszott, reggelig se áll el a zengés, csattogás, már pedig akkor olyan világ volt, hogy ezen a tájon fényes délben sem volt bátoraság az utazás. (Ezen a tájon tudnillik nem Ferenc Jóska uralkodott, hanem a Sándor.)

Paplógó uram igen mogorván fogadta a vendéget s arra a kérdésére, hogy van-e valami harapnivaló, azt felelte, hogy van ménkü. (Volt is, mert abban a percben hasította két-fél a csárda előtt álló öreg csomoros nyárfát.)

— Hát egy kis szalonna?

— Van, de avas.

— Palástul vetem én a gyomrom annak is. Hát egy messzőly boroska volna-e?

— Van, de hernyós.

— Annak is megfelelek én.

Biz ez egy kicsit meggondolatlan vállalkozás volt, de már azért csak állta az inspektor úr, amit kimondott. A szalonnának ugyan csak a felét tudta lenyelni, a többi a csizma-

szárba rekkentette bele, hogy meg ne bántsa a mérges csárdást, de a messzőly bort egy hajtásra a gallér mögé eresztette, hogy mentül előbb tülessen rajta. Akkor aztán megrázkódott s hogy dolgvégezetlen ne térjen nyugovóra, megkérdezte a csárdást, hogy mivel tartozik.

— Eppen húsz forint, — csinálta a számadást kréta nélkül az érdemes hotelier.

— Tessék? — tátotta el a száját az inspektor. Húsz forint akkoriban olyan nagy pénz volt, hogy egy meggyefőnököt meg lehetett vele vesztegetni.

— Húsz forint. Megmondtam magyarárn, — nézett farkasszemet a csapláros a vendéggel. — Hányszor mondjam még? Vagy nem ért az úr magyarul?

De az inspektor nagyon is értett magyarul. Húsz forintért bizony ő el nem földelteti magát ezzel a harminia nézésű vademberrel, akiről szemmel látni, hogy egy tálból cseresznyézik a betyárokkal. Csak egyet fűtött s a varjú se károg többet az ember után.

Az inspektor előgombolta a húsz forintot s fogatott abban a percben. Inkább neki vágott a zivatarnak, semhogy a zsványfészekben töltse az éjszakát. Persze azt is megfogadta, hogy nem fordul többet képpel a csárda felé ebben az életben. De hát az inspektorok szándékát csak úgy a boldog Isten bírja, mint a szegény emberét. Nem telt bele esztendő, az inspektor kocsiját megint bekergette a rossz idő a madarásztói csárdába. Azaz, hogy a kocsi a gazdája megkérdezése nélkül kanyarodott be a kocsiállás alá s mire az inspektor kifelé tudakolta volna az utat, akkorára oda toppant Paplógó uram. Mézes volt a szava, mosolygó a képe, mint a bazsarózsa.

— Hozta Isten a tekintetős urat, de régen láttuk mifelénk!

— No, most se a magam jószántábul lát, — morgott az inspektor. — Látja kend, már megyünk is!

— Nem innen, uram, egy tapodtat se! — állt a kocsi elé szétvetett karokkal a korcsmáros. — Hát már csak nem teszi a tekintetős úr csúffá a házamat!

— No hát akkor itt a színben pihenhetünk egy kicsit, — fanyalgott az inspektor. — Hoci csak azt az elemzősiás tarisznyát, Jóska!

Hü, most nőtt csak meg a taraja Paplógó uramnak.

— Azt szeretném én látni, hogy az én csárdámban valaki a magáét fogyassza! Mingyárt leszúrok egy malacot a tekintetős úrnak. Míg a túrós lepényt se veti tán mög?

Mit volt mit tenni, az inspektor úr azt gondolta magában, hogy ha már szurkálás lesz, inkább a malacban essen kár, mint őbenne. Kifogatott a Jóskával és megadta magát a sorsnak, ami meg is látszott olyan elviselhetetlennek. Főlséges volt a paprikás, hihetetlen jó a túróslepény

és olyan bor mellé, hogy az nem teremhetett ezen a vidéken. A püspök elvállalhatta volna misebornak, bizonyosan valami templomot verhettek föl érte a betyárok. De kicsoda árt kell majd ezért fizetni?

Vacsora után az inspektor fogatni akart, de a csárdás nevetve támaszkodott neki az ajtónak.

— Nincs, akinek parancsoljon az úr. Olyan részög a kocsi, hogy ágy helyött az ivó-vályúba feküdt bele, úgy pöcköltem föl a fejit egy káposztás-kövel, hogy bele ne fulladjon a jó ember.

— Nagyon nem-szeretem hely pedig ez, — csóválta a fejét a tekintetős úr. — Azt hallottam én, hogy a betyárok is járatosak erre.

A csapláros édesen elmosolyodott.

— Jó emberek azok, nem bántják a másik jó embört. De mög ha fél az úr, fejszével strázsálok a küszöbén.

No csak ez a biztatás kellett az inspektornak. Egész éjszaka le nem hűnyta a szemét. Ha a betyárokat megfélejtette, a vacsora ára nem hagyta nyugodni. Egy százas bizonyosan nem futja ki, ha az avas szalonnáért, meg a bicskanyitogató lőrét húsz pengő volt a sarc.

De hát azért csak megvirradt baj nélkül, a Jóska kocsi is kialudta a krapulóját a vályúban, Paplógó uram is kotyogós butéliával jött pálinkás jó reggelt kívánni, még pedig dióspálinkást. Az inspektor összeégette egy kicsit a torkát, aztán elővette a bugyellárist.

— Mivel tartozok?

— Kinek? — meresztett nagy szemet a csárdás.

— Kinek? Hát kendnek. A vacsoraért, meg a szállásért.

— Neköm ugyan nem, — rázta a fejét nagy meggyőződéssel Paplógó uram. — Inkább én adok a tekintetős úrnak tizenkilenc forint nyolcvannyalcra krajcárt. Ennyi jár vissza a húsz pengőből, akit a multkor teccött fizetni. Ehen hoztam is mán ebben az aeskóban.

— Nem értem.

— Dehogy nem. A multkori vacsora tizönt két krajcárt kóstált.

— Hát akkor miért fizettetett kend huszat?

— Azért, mert annyira vót szükségöm. Nem bírtam volna másképp árendát fizetni. De most mögadam, nézze, ami visszajár, a mostani vacsoraát mög fogadja el a tekintetős úr kamatba.

Hát ilyen ember volt a madarásztói csárdás! — mondja K. Szabó Ambrus úr. En meg el is hiszem neki, ámbár úgy rémlik, mintha ezzel a históriával már olvasókönyvekben is találkoztam volna. De hát az mind egy. Nagyobb baj annál, hogy a madarásztói csárdás nem csinált iskolát. Azaz, hogy ezt se lehet mondani. Első kiadású madarásztói csárdások ma is találhatók falun-városon. Csak olyan nem akad, aki egy esztendő mulva visszaadna a vacsora árából...

A drágaság

Ahol letörük? ..

És ahol letört

Vargha Gyula és a kritikusok

Vargha Gyula, a hetvennégy esztendősd érdemdús poéta *Búcsúdalom* címmel verset írt — saját vallomása szerint hattyúdálát — és ezt a költeményt Rákosi Jenőnek küldte. Ennek a versnek két — enyhén szólva — markáns strófáját itt közöljük:

*Meleg fészkek kell a madaraknak.
Ők e mellé egyebet is raknak,
Mert valami szélvész tudja honnan:
A kalapom peremére pottyán.*

*Nézem én, ezt nem vehetem soknak.
Hátrahagyom a kritikusoknak.
Elemézzék ők, még ki nem fejtik,
Hogy ilyet még nem is ettek eddig.*

Most már csak az a kérdés: megvannak-e elégedve a kritikusok az ősz költő által nagylelkűen felkínált adománnyal?

Megfejelt közmondások

Akinék nem kombinéja, ne vegye magára.

Kinek a Rott, kinek a Kmochné.

Végén csattan a szanalás.

*Addig jár az autó a benzinkútra,
amíg összeütközik.*

*Othagyta, mint Bud a hadikölcső-
nőket.*

Aki A-listát mond, B-listát csinál.

Ki mint vett, úgy árdrágt.

*Számvevősegi nyugtával dícsérd a
fővárosi büdzsét.*

Ez egy régi vicc, de olyan finom, hogy muszáj újra közölni.

Még a régi jó békeévekben történt, hogy egy fiatal házaspár lakást bérelt a külső Ferencvárosban. Kissé sokalták a házbért, alkudozni kezdtek hát a háztulajdonossal, aki azt felelte, hogy ő nagyon gyermekszereető ember és minden egyes születendő gyermekük után leenged száz koronát a házbérből. Így kötötték meg a szerződést is.

Alig egy év múlva a háztulajdonos találkozik egy napon az asszonykával, aki mély gyászban van. A háztulajdonos meglepve kérdezősködik: — Mi történt, asszonyom, hogy gyászban van?

Az asszonyka a sírástól el-elcsukló hangon adja meg a választ:

— Drága jó férjem a mult héten...
A háztulajdonos megilletődve kérdezi tovább:

— És mi baja volt szegénynek?
Mire az asszony mélyen elpirulva feleli:

— Ingyen akart lakni...

A főnök rászól az alkalmazottjára:

— Én nem értem magát. Ha valamire azt mondom, hogy fehér, akkor maga azt mondja: fekete, ha azt mondom zöld, maga azt mondja: piros. Hát, hogy mer maga folyton ellentmondani nekem?

— Bocsánat, — feleli az alkalmazott — de én színvak vagyok.

Manapság nem tudhatja az ember

A vőlegény azt mondja a menyaszszonyádnak:

— Hogy milyen drága maga, Rezsini!

— Pszt, — int a nő — vigyázzon, még meghallja egy detektív.

A gazdag Berlin és a magyar író

Heltai Jenő a napokban hazajött Berlinből. A *Fészkek* egyik asztalánál az ő kedves, közvetlen modorában elmondta, mi mindent látott-hallott.

— Legjobban az lepett meg, — mondotta többi közt, — milyen óriási a haladás Berlinben, ahhoz képest, amit ott csak alig pár év előtt tapasztaltam. Valósággal Európa Newyorkja lett Berlin. És mennyi a pénzüik, milyen gazdagok!...

Egy író társa most megkérdezte: — Mondd, János és eladtad valamelyik filmtémádát?

— Hát tárgyalgattam ezzel is meg azzal is...

— Na és kaptál pénzt?
— Annyira még nem gazdag Berlin, — felelte Heltai általános derűtlenség közben.

HAZAFELÉ...

*Haza megy a t. honatyá,
Jól teszi.*

*Ezt a jogát Bethlen gróf el
Nem veszi.*

S elmondhatja odahaza:

„Szent hazánk!

*Megszavaztunk mindent, mivel
Tartozánk...”*

Nyári táncrend

1. Beharangozás (a lakásfelszabadtáshoz). Játsza: Vass József népjóléti zenekara.

2. Toborzó. Járnja: a *Gyermekvédő Liga*.

3. Szerelmi boszton. Lejti: Ripka Ferenc és Sipőcz Jenő.

4. Körmagyar. Járnja: a *végrehajtó*.

5. Rezgő csárdás. Táncolja: a *publikum*, amely fél, remeg és rezeg az örökös drágaságtól.

Az én román beszédem

Kecskeméten bankett-beszéd közben egy közbeszóló ezt kérdi tőlem:

— Hogy választanak meg az oláhok ilyen magyar embert képviselőnek?

Amire a tárgytól eltérve, elmondtam e történetet:

1901-ben gróf Károlyi Mihály volt az ellenjelöltem. Fiatalember lévén, győzni kellett minden áron. Meg kellett birkóznia azzal is, hogy a több, mint hatvan százalék többségben levő oláh választóknak oláhuul kell, hogy beszéljek, pedig nem tudok. Lehívtattam a helybeli papot, elkészítettem egy rövid, de jó magyar beszédet, a pap magyar helyesírással kiejtés szerint fölibe írta a román szöveget és két nap alatt könyv nélkül betanultam, kifogástalan kiejtéssel.

Most mi történt?

Elszavaltam az első községben. A nép nagyon meg volt elégedve. Mikor indulóban voltunk, a községbeli választók elhatározták, hogy ahányan elférnek, felkapaszkodnak a szekerekre és átjönnek a szomszéd községbe, kíváncsiak lévén az ottani programbeszédre.

A szomszéd községben is elszavaltam ugyanazt a beszédet. Ott is nagyon meg voltak elégedve. És az odavaló választók egy része is jött velünk a harmadik községbe és így tovább. Drukkoltam, hogy baj lesz.

Most aztán Önök azt kérdezik, hogy mit mondtak a kiküldöttek és hogyan referáltak az otthonmaradottaknak? És ez jellemzi az ő felfogásukat. Mert azt mondták:

— Ezt válasszuk meg. Ilyen becsületes jelölt még sose volt nálunk. Volt eddig is olyan, aki a mi nyelvünkön tudott beszélni, de az egyik községnek ezt ígért, a másiknak mást és semmit se tartott meg belőle. De ez az ember nem fog bennünket megcsalni, mert minden községnek pontosan ugyanazt a programot adta.

Mitől télt Samu?

Kelemen Samu képviselő Beregszászon egy rablógyilkossággal vádolt Dávid nevű zsidóembert védett. Az esküdtszék halálra ítélte. A Kúria megsemmisítette az ítéletet és új tárgyalást rendelt.

Az új tárgyalás előtt Kelemen Samu meglátogatta a vádlottat a fogházban és miután megbeszélte az ügyet,

megegyezett a honoráriumra is. Dávid szó nélkül belement húszezer koronába. Gazdag ember volt. De mivel a fogházból nem tud fizetni, abban egyeztek meg, hogy váltót ad az özszegegről. A váltót az egyik fia be is vitte Kelemenhez Szatmárra.

Mikor ezt nekem elbeszélte, megkérdeztem, mi lett a honoráriummal?

— Barátom, vártam két hétig — mondta Kelemen. — Azután behívtattam Dávidot és felszólítottam, hogy fizessen. Dávid egész flegmával felelt, hogy ő nem tud semmiféle fizetési kötelezettségről. Elővettem a váltót. Dávid hidegvérrel jelentette ki, hogy ő semmiféle váltót nem írt alá, se mást az aláírásra fel nem hatalmazott. Erre kidobtam.

— És peresítetted a váltót? — kérdeztem.

— Dehogy! Tűzbe dobtam.

— Hogy lehetett ezt tenni?

— Barátom, a húszezer korona elvesztése kár volt, de nem olyan nagy kár, mintha perelem a váltót és megtudják a keletmagyarországi zsidók, hogy Dávid túljárt az eszemen. Hát meg se mukkantam.

A „vajda” hasonlata

Az ellenzék helyzetéről vitatkozott egyszer Eötvös Károly az „Abbaziá”-ban. Sehogyse tetszett neki a zürzavaros helyzet, amely nem akart tisztázódni, mert az ellenzék nem akar összeállni, de nem tud széjjel se menni.

— A mezőszentgyörgyiekkel jártam így a tagosítás ügyében, — példalódozott a vajda. — Hosszú éveken át nem tudtak összeállni a tagosítás mellett, ahogy én kívántam, de nem tudtak azzal szemben esm állást foglalni. Végre egy népes küldöttség keresett fel a lakásomon és tőlem kívánták a döntést, amire csak ennyit válaszoltam: „Olyanok kigyelmelek, mint a disznó hulladéka: se össze nem ragad, se széjjel nem szakad. El-mehetnek!”

A küldöttség megrökönyödve hallgatott, de aztán a vezetőjük így válaszolt: „De már uram ezzel a csúfsággal haza nem megyünk, mert ha megtudják otthon a nagyságos úr válaszát, nekünk nem lesz többé maradásunk.” És öt perc múlva volt a megegyezés. A mezőszentgyörgyiek beleegyeztek a tagosításba.

REB MENÁCHEM CICESZBEISZER SZÖRNYŰ ÁTKOZÓDÁSAI

— O tejúton ledjen o te feleséged milimári!

— O te termé-sedrül énekeljék o kültüvel, hodj: „Ritka búza, ritka árpa, ritka rozs!”

— Hamis bokást sináljál te o Bazilika tornyáru!

— Vigasztoljon meg tégedet oz o todat, hodj o lánygod nem oz iskolai vizgán bokta el!
— Lebegj te őrző andjalként felet-tünk!

— Oddig koplaljál te, omíg letürik oz élelmiszér-drágaságt!

Fantázia

— Ugyebár, tanár úr, az én fiamnak nagy fantáziája van?

— Óriási. Főleg — történelemben és földrajzban.

— Ez a drágaság elleni offenzíva csak növelni fogja a drágaságot.

— Miért?

— Mert a kofák drágán fogják ezt megfizetni.

Bosszem Jankó-kabaré

Privát ömlengés
egy strand-angyalhoz

A strandon láttam őt,
Akiről szólok itt,
Rózsaszín kepp fedé,
Hófehér vállait.

Éreztem, ez a nő,
E keppes angyal itt
Keppes még arra is,
Hogy engem elvakít,

„Szeretlek”, szóltam én,
Mint Mózest héberek,
Keppeddel alszom el,
Keppeddel ébredek!

(H-sz)

ANGOL PARKBAN

KITÜNŐEN
SZÓRAKOZHAT

Voronoff csodatétele

(Ne tessék primadonnákra gondolni!)

Műtét előtt

Műtét után

Borsszem Jankó a színházban

A FIRHANG MÖGÖTT

A VIGSZÍNHÁZ párizsi kirándulása elmaradt. Rossz nyelvek szerint azért, mert a turnét nem Horti Sándor szervezte.

TÖRZS Jenő tudvalevőleg operaszöveget írt ezzel a címmel: „Az asszony elindul”. Most, hogy választott bíróság elé kerül az a kérdés, melyik színházhoz köti a szerződése, a művész kijelentette, hogy ő maga egy színházhoz se megy, mert — mint példás férj — előbb bevárja, míg az asszony elindul.

FELD MATYI új rendszert honosított meg az idén. Nem ad szabadjegyet, csak ujságíróknak. A napokban egy notórius álhírlapíró toppant elébe:

— Direktor úr, kérek egy szabadjegyet.

Milyen címen?

— Ujságíró vagyok.

— Maga meri magát ujságírónak tartani? — mérte végig megvetően Matyi.

Az álhírlapíró vállat vont:

— Miért ne? Ha maga meri magát színműfőrnak tartani?

A „DARAB”-ban természetesen az elmaradhatatlan Feld-színházi kelék is szerepel: a poloska.

— Miért szerepeltetted te ezeket minden darabodban? — kérdi valaki Matyitól.

— Ezekkel akarok közönséget csipni. — felelte a praktikus direktor.

AZ ÖREG DIREKTOR, a derék

Feld Zsigmond is ott volt az egyik este a pénztár előtt. Hozzálép valaki:

— Kérek egy szabadjegyet.

— Még mit nem? — kiabált az öreg úr haragosan. Mit képzelsz te maga itten? Hol vagyunk eigentlich? A Nemzeti Színházban?

TITKOS Ilona pazar villáját most rendezik be a Svábhegyen. Egy kolégánője megjegyezte:

— De *magasra* vitte föl az Isten ennek az Icának a dolgát! Adja ő még alább is...

SZINIISKOLÁBAN

— Mi a monológ? — kérdi a színi-növendékek vizsgáján a tanár.

— Ha valaki magában beszél, — felel a csinos leány.

— És mi az, ha ketten beszélnek?

— Az — randevú.

NÉZŐTÉREN

— Nagysád kérem, vegye le a kalapját, négy pengő fizettem a helyemért.

— Nem veszem le, én negyvenet fizettem a kalapomért.

JÓ NEVELÉS

Két bohém beszélget:

— És kinek udvarolsz most? — kérdi az egyik.

— Egy kedves kis úrilánynak.

— Ne haragudj, de egészen biztos, hogy úrilány?

— Mi az, hogy biztos? Mindig ki-
kap, ha reggel hat után megy haza.

Vasárnap a Ligetben

Nyár van és kánikula. Angol ember ilyenkor kimegy a Hyde-parkba. Én, sajnós, pesti ember vagyok, hova mehettem hát a kánikula elől? Az Angol-Parkba. Pehhemre, ez nemcsak nekem jutott eszembe. Rengeteg ember volt kint. A bejáratnál kezdő kokottok és haladó metreszek haladnak el mellettem. Mindenfelé csupa nő. A stopolt keztyűtől a selyemharisnyáig mindenféle változat. A frissen festett székeken frissen festett nők. Egészen jól festenek. Némelyiknek egész csendélet van az arcán. Civil-nők, tartalékos bestiák, kiszolgált kiszolgálólányok és kis áldémon gépirókisasszonyok. Utóbbiakból a legnagyobb választék. Van itt mindenféle típus. Yost, Remington, Underwood, sőt néhány öregebb típus is.

A zene a Bajazzókat játsza. Egy buszra maszkírozott jó korban levő hölgy műértőleg nyafogja: „Hiába, ez az Eisemann!”

A körhintánál csinosnak mondott, nem feltétlen úrilány andalog egy középkorú, disztingvált úriemberrel. Bárkinek a kezét tűzbe tenném, hogy apróhirdetés útján ismerkedtek meg. A középkorú disztingválnak egyébként nagyon begyújthatott már a kis csinosnak mondott, mert bajuszán érzéken olvadoz a pomádé. Olvadékony gyerek lehet az öreg. Házasság lehetséges.

Pár lépésre a ródlitól van a grafológus pavillonja. Egy hirtelenszöke molett hölgy veszi át éppen az analízisét. Véletlenül bepillantok. „Kalandvágyó, könnyű erkölcsű nő. Scitovszkyt nem szereti. Barátja van, akaratereje nincs. Könnyen befolyásolható”.

— Esetem, — szoltam magamban. Körülnéztem, nincs-e a közelben Scitovszky, aztán megszólítottam. Mohón reagált. — A grafológusnak eddig még igaza van. — gondoltam. — Tíz perc múlva már jóba voltunk.

— Hány évesnek tart engem? — kérdezte huncut mosollyal.

Elővettem a pengő-tabellámat, aztán így szoltam:

— Ötvenből nem sokat kap vissza.

— Szép bókokat mond nekem.

— Magának nem kell bók, angyalom. Jó bőrnek nem kell cégér — jegyeztem meg, miközben bementünk az Alpési faluba.

A nő imponálóan sokat tudott inni. Erről a grafológus egy sort nem írt. Így fektessen az ember egy hódítást tudományos alapra. A nyolcadik korsó sörnél kijelentette, hogy ródlizni akar.

— Kérem, — mondtam és már vittem is.

— Ródlizni akarok — hajtogatta az egész úton. — Úgy hajtogatta ezt, mint előbb a söröket. Mikor a ródlihoz értünk, mégegyszer becsipett. Ezúttal a karomba.

— Le akarok csúszni — szolt kissé részegen, de abszolút ambiciózusan.

Ebben igazán nem óhajtottam meggátolni. Megváltottam a jegyét és — lecsúsztattam.

(—SZFER—)

Lindbergh, Chamberlin és Byrd újabb vakmerő repülései

Vass József meghívására rekord-repülést rendeznek Budapest fölött

(A *Borsszem Jankó* linkogram-jentése.) Mint politikai megbízhatóink értesülnek, Vass József helyettes miniszterelnök ma délben titkos telefonhívással fölébresztette Valkó Lajos külügyminisztert és sürgős intervencióra kérte föl az *Egyesült Államok* kormányánál. Az intervenció lényege az, hogy Coolidge elnök — a két nemzet közt fennálló szívélyes táv-viszonyra való tekintettel — nyujtson segédkezet

a budapesti drágaság letörésére, vagyis: utasítsa a legtűchtigebb amerikai repülőket: Lindbergh, Chamberlin és Byrd urakat a magyarországi drágasági viszonyok tanulmányozására. A magyar külügyminiszter nyomban érintkezésbe lépett Amerika budapesti követével, aki csak harmadszori ismétlésre értette meg, hogy az amerikai mester-repülők meghívása a magyarországi gazdasági helyzettel, speciálisan a tartósan egészséges drágasággal van szoros összefüggésben. Az amerikai követ végül így válaszolt:

— Lindbergh, Chamberlin és Byrd urakat bátor fickóknak ismerem, de nem hiszem, hogy

ilyen veszedelmes rekord-repülésre

vállalkozzanak. A budapesti árak tanulmányozása ugyanis minden eddigi magassági rekordot túlhaladó teljesítményt követelne tőlük. Mindenesetre megrádiózom kormányomnak Vass miniszter úr kérését.

Alig tizenöt perc múlva itt volt a válasz: Coolidge elnök a szorongatott magyar fogyasztók iránt való részvétből fölkérte a három mester-repülőt, hogy haladéktalanul induljanak

el gépeikkel Budapestre. Lindbergh audencián jelent meg az elnöknel és ezt mondta:

— Ez életem legvakmerőbb vállalkozása,

de meg fogom mutatni Chamberlinnek és Byrdnek, hogy lepipálom őket. — Hogyan? — kérdezte Mr. Coolidge.

— Úgy, hogy én olyan magasba fogok emelkedni Budapest fölött, hogy még a *Novemberi Házberék* felhőzetét is megközelítem.

A jól informált elnök aggodalmasan csóválta fejét, aztán megrázta Lindbergh kezét és sok szerencsét kívánt neki az életveszélyes útra.

Lindbergh a Fehér Palotából a legnagyobb biztosító-intézethez sietett, hogy százezer dollárra biztosítsa életét, de mikor elmondta, hogy a budapesti Drágaság magasságába akar emelkedni, semmi pénzért nem voltak hajlandók az üzletbe belemenni. Lindbergh, a makacs fiú és haláltmegvető hős, rendületlenül kitartott elhatározása mellett. Megható volt, amikor anyjától elbúcsúzott.

— Az Óceán fölött nem féltetek, de most reszketek és imádkozok érted.

Chamberlin és Byrd Párizsból rádióztott Coolidge elnöknek, hogy teljesítik a kérésüket. Chamberlin kijelentette, hogy világ-rekordot akar csinálni, mert az a szándéka, hogy a budapesti *Vásárcsarnoki Árak* magasságába emelkedik. Byrd viszont ezt mondta:

— Állom a fogadást, hogy Lindberghet és Chamberlint túlszárnyalom. Eltökéltem ugyanis, hogy a

„Miss Americá”-val a legszedítőbb régiókba szállok Budapest fölött, oda, ahol a *Közadó* felhőzete úszik.

Mikor ezt Lindbergh megtudta, összeráncolta homlokát, majd dacosan mondta:

— Én pedig Byrdet is leverem. Még magasabbra szállok Budapesten, oda, ahol a *Gáz- és Villanyár* régiói terülnek el.

Sietve közöltük ezt a kijelentést Chamberlin-nel. Lehetetlen volt észre nem venni, hogy arcán ködös sejtelem borong, de hirtelen, mint aki mindennel leszámolt, így szólt:

— Eh, csak egyszer él az ember! Majd megmutatom én annak a Byrdnek, meg a Lindberghnek. Én a *Villamos Tarifa* felhőzetéig fogok felemelkedni. E célból újabb öt motorral szereltem föl a „Miss Columbiá”-t.

Mikor a levegő óriásainak heroikus elszántságáról Coolidge elnöknek beszámoltak, a következő radiogramot küldte Vass József miniszterelnök-helyettesnek:

Repueloeink mennek de kérem uegyelni, nehogy érkezésuekig még magasabbra emelkedjen oenoeknél a drágaság, mert repuelési rekordnak is van határa.

Vass József azzal nyugtatta meg Coolidge-t és a vakmerő repülőket, hogy a drágaság további emelkedésének megfékezése végett több vásárcsarnoki kofát, villamoskalauzt, viceház mestert és gázszámla-kézbcsítőt őrizetbe vett a rendőrség.

Most már jöhetnek az amerikai repülők!

M. J.

Sebesség

— Hallotta rebelében, hogy Braunék automobilja százhusz kilométeres sebességgel megy?

— Isten a világ fölött! Hiszen akkor azoknak egy nappal előbb kell majd kitérni!

Rosszak a szivarok

A főfinánc egyszer megigérte,
Hogy ezután minden szivar jó lesz,
És még most is reszeli a torkunk
Büzerillosz meg a Stinkadóresz.
Illavai benlakók zord multja
Nem hozza oly izgalomba lelkünk,
Mint egy csutak, kóc vagy cukor-
[spárga,
Mit egy rozzant trabukóban leltünk.

Bud János úr már oly sokat ígért,
Jövönkbe hát bizalommal nézünk,
Hogy ezután nem a krákogás lesz
Meg a gégehurut osztályrésziünk.
Ámde hogyha excellenciás úr
Folytatólag csak reménybe ringat:
Inkább vákum-klinerekké vedlünk
S szívja ön el a szivarjainkat.

VÁSÁRCSARNOKI TÖPRENGÉS

— Ha a kofákat a Markóba viszik, akkor már nem lesz drágaság?

Hidegvér

Börtönör: A felesége van kint. Mit mondjak neki?

Rab (meggondolás nélkül): Mondja, hogy nem vagyok itthon.

A világ ítélőszéke előtt

Lord Rothermere: Ezennel megfőlebbezem az ítéletet, de nem a Népszöveghez, hanem a népek lelkiismeretéhez.

A csípés

Micike az egyik sofőrismertővel autózik és mikor hazaér, észreveszik, hogy csípések nyomai vannak a karjain. Az anyja megkérdezi:

— Megcsípett valami bogár, Mici-kém?

Micike serdülő korban lévő öccse épésen adja meg a választ:

— A Micinek garázs-csípése van...

A FALÁNK VENDÉG

Egyik lipótvárosi zsúron feltűnik a háziasszonynak egyik vendége, aki rendkívül sok szendvicset fogyaszt. Odafordul a ház egyik barátjához:

— Nézze csak, hogy szereti a gyomrát ez az X.

— Úgy látom, a szendvicseket még a gyomránál is jobban szereti, — felel a barát, miközben X. urat nézi.

MIKOR „AZ EST” VERSELNI KEZD...

PÁRIZS FELÉ...

Hányszor kell addig még verset írnom?

Ötször-tízszer, talán még többször is,

Brrr!!... De aztán:

Párizs!

Az Eiffel... Igen, mert majd ott lakok

S ott nem lesz vers s nem lesznek Est-lapok.

Írjon verset most már, aki akar.

Heine vagy Mussét, kit homály takar,

De én nem írok, nem bizony, nem ám,

Engem leköt majd ott az új babám,

A gyöngy Floridából valaki... Hopp! Baker... Ó...

Na ja: az én babám egy fekete nő!

Onnan majd aztán, hogyha eleresztnek,

Párizs jön újra, Párizs

ausgerechnet,

Még egy-két nap... kilenc?... És indulok.

De addig is, oh, jaj, hogy izgulok.

Vizum, előleg, sok búcsúzkodás (S Az Estnél költ az én helyembe más)

És új ruha, mit rendelék

előre,

A számla, bah, az ráér majd jövőre.

Koffer, felöltő, szipka, lavoár, Ötér lipói s egy kis kaviár.

Überciher és oh, gumiköpeny. (Mert Párizsba az ember azt viszen.)

S pár apróság még... sróf és légsavar,

Két gyárkémény és egymehány szivar.

Fogamba plombát és priznicet annak,

Kik olvassák e verset (hogyha vannak).

Még egy-két nap, — kilenc? És megyek...

Szajmán apörök, oh apró legyek,

Oh, Párizs, drága város, Eiffel... Monmár,

Mondd, vársz-e engem Párizs, sag schon, mondd már.

És indulok!...

Agyó, au revoir, pá Est-lapok. Párizsba majd eszembe jutsz,

te Pest,

Milyen az alkony és milyen Az Est?

S gondolva versre és szerelmeimre,

Majd kérdém: kell-e még Bádogos Imre?...

S míg én Párizsban ott ülök a bárba,

A költés Pesten árva lesz, ah árva...

(HESZ)

A TRIBÜNÖN

— Mit szól hozzá, Lengyelországban meccsközben letartóztattak egy bírót és emiatt félbe kellett szakítani a meccset?!

— Azt mondom, hogy az egy szerencsés nemzet.

— Te, a Szent István-díjat a MESE nyerte?

— Ugyan kérek, ez csak mese.

Mikor *Bárány István* a 100 méteres főversenyt úszta, amelyen tudvalevőleg a századik győzelmét aratta, az egyik néző odafordul szomszédjához:

— Mit gondol, örülne *Bárány*, ha gratulálnék neki?

— Mindenesetre kint lenne a vízből — hangzik a válasz.

— Mondd kérek, a két Fogl csak fél-ember?

— Mi jutott eszedbe?

— Mindenütt azt olvasom, hogy ők ketten egymást egészítik ki.

— Tudod, hogy mi a Ferencváros kedvenc eledele?

— Na?

— Az amerikai mogoró.

Bemondás egy meccsen:

— Mire fütült most a bíró?

— A szabályokra.

HIREK MINDENFELŐL

— Jutalomjáték. *Stecovits* (Ferencváros) minden meccs után, amelyen nem játszik, 50 pengő jutalmat kap.

A lajosmizsei fűszeres

Lajosmizsén alig volt már olyan ember, aki nem zarándokolt volna ki *Gattyán* gazda tanyájára, hogy az öreg „*Rudolf trónörökös*” szemtől szembe láthassa. Csak *Móric bácsi*, a mizsei fűszeres, hallgatta egykedvűen a *Rudolfról* szóló meséket. Mikor látta, hogy közönye ellenszenvet kezd ébresztetni a lakosságban, kísértelt a családjával ő is. A térdeplő emberek sokaságán átvergődve végre a közelébe jutott *Rudolfnak* és megkérdezte tőle:

— Ismét felütötte fejét a vörös veszedelem. *Tritz Lőrinc* a jövő szezonban is fog játszani a Hungáriában.

— Szórakozott játékos. *Unfair II.*, a *Rakk FC* játékosa meccsközben pofonította egy nézőt. A játékos azzal védekezett a fegyelmi bizottság előtt, hogy nagyon szórakozott ember és nem a nézőt, hanem a bírót akarta megverni.

FUTBALL ÉS SZERELEM

A futballista meg akarja csókolni szíve hölgyét, de az elhúzódik és így szól:

— Drágám, én még nem vagyok a transzferlistán...

Félkomoly hasonlatok

A szép nő olyan, mint *Barsi*: hiába futsz utána.

Orth olyan, mint a hamiskártyás: gyanusan jól tud osztani.

Schlosser olyan, mint az utolsó ruhadarab: nem adják el.

SPORTSMANEK

— Mióta hagytad abba a sportolást?

— Mióta a motocykliről a földre, az automobilról a levegőbe, a repülőgépről pedig a vízbe estem.

Fonyónak, az MTK futójának mondja valaki:

— Hallom, hogy turf-sablón lettél.

— Micsoda? — csodálkozik *Fonyó*.

— Ugyanis rólad szokták írni azt, hogy futottak még...

— Maga az a *Ferenc József Károly Adolf Rudolf*?

Ferenc József stb. egy szóval sem állította, hogy ő *Rudolf*, csak félre-vonta a fűszerest és súgott neki valamit, mire a fűszeres így szólt:

— Én félek, hogy maga csak *Adolf*!

— *Schweig!* — kiáltott rá a felesége és kétségbeesve pislogott a fanatizált emberek felé.

— Állítottam én egy szóval is, hogy ő nem *Rudolf*?!... Én csak azt mondtam, hogy félek. Félni csak szabad talán?

UTÓPIA

Egyik éjjel nagyon furcsa Vizióim voltak, Feltámadtak emlékeimben Elevenek, holtak.

Olyasmiket álmodtam meg, Becs-szavamra mondom, Aminőhöz foghatókat Nem lát Pest, se London.

Orth Gyurinak rituális Kosztot főz egy bócher, Ettől lesz talán Gyurinknak A játéka kóser.

Kohut Vili megtanult már Kornereket löni, Ezentúl a bombái nem Fognak éjig nőni.

Molnár Gyuri nem fog többé Meccsközben aludni, Fluck lesz majd az ellenfele S utána kell futni.

Ahol Mandl Gyula játszik, Légüres tér lesz ott, Akkor aztán klasszis bekk lesz, Nem rúg többé luftot.

Utópia ez a kis vers S nem magam találtam, — Utó-piát Opatától Igen gyakran láttam.

Leteszem hát most a tollat, Kissé meg is hatva, Mert a betűk, mint Opatá, Le vannak itatva.

—szegi

LÓVERSENY

A vasárnapi meetingen *Lavina* első lett, mert elsöpörte a többieket. Második *Kacagó* volt, de a fogadói egyáltalán nem voltak azok.

Börtönvizit

Igazgató: Nos, hogy érzi magát itt a börtönben?

Fegyenc: Kitünően... Csak most látom, milyen marha voltam, hogy negyven évig becsületes munkából akartam megélni.

IMPRESSZIONIZMUS

Bankár: De mester, én az arcképet rendeltem meg önöktől és ön egy üres vásznat ad nekem! Mit jelentsen ez?

Festő: Azt, hogy én nem a külsőt festem, hanem a benyomást, amit rám tesz. Én ön nem tett rám semmi benyomást.

GYANŰS!

— Te, úgylátszik, változás lesz a politikában. Azt hiszem Bethlen átmeneti rendszerre készül.

— Micsoda örültség ez?

— Épp most láttam az Andrássy úton, amint Komlós Sándor divatüzletébe ment egy átmeneti kabátért.

A nagykereskedő üzleti útra indul. Mielőtt elmegy, kiadja az ordrát a könyvelőnek:

— Aztán, Ehrlich úr, a távollétem alatt semmi újat ne kezdjen, csak a régi dolgokat csinálja, mint eddig. De ne maradjon nekem restancia!

A könyvelő mindent megigér. A főnök, mikor visszajön az útról, legnagyobb meglepetésére ott találja a felesége szobájában a könyvelőt, aki épp a restanciát igyekezett behozni.

— Maga csirkefogó, hogy meri ezt?...

A könyvelő bocsánatkérően néz a főnökre:

— De főnök úr, hiszen azt tettszett mondani, hogy csak semmi újat... Erről pedig már minden veréb csiripel.

A drágasági offenziva hatása

A pesti Don Juan megszólított egy nőt az uccán:

— Megengedi, hogy elkísérjem, drágaság?

— Hogyne. Feltéve, ha nem detektív.

AMI IZGATÓ

Ketten ülnek a kávéházban. Jön a pincér és fölveszi a rendeléseket. Az egyik feketét rendel, a másik málnaszörpöt. Mikor a pincér elmegy, az egyik odafordul a másikhoz:

— Te, nem szereted a feketét?

— Szeretem, de nem szabad innom, mert izgat.

— Boldog ember, téged csak a fekete izgat! Engem a szókék is...

MODERN ASSZONYOK

— Mondd, fiam, mit szeretnél jobban: ha szőke lennék, vagy barna?

— Légy szőke, vagy barna, ahogy akarod, de aztán az is maradj!

A büroiban

— Schwartz, figyelmeztetem, hogy maga a könyvelésnél gyakran elszámítja magát.

— Igen, főnök úr, tudom... a szerelem teszi... Nem tudok élni az ön leánya nélkül.

— Látja, most megint elszámította magát.

MEGHÍVÓ

A Borsszem Jankó Lapkiadóvállalat R.-T. Budapest, VI. ker., Mozsár ucca 9. sz. I. em. 3. sz. a. 1927. évi július 19-én délután 3 órakor tartandó rendkívüli közgyűlésére.

Tárgysorozat:

1. A budapesti kir. törvényszék, mint cégbíróság Cg 2890—20. számú végzése alapján az 1925. évi felértékelt megnyitómérleggel kapcsolatosan határozatok foganatosítása.

2. Az alapszabályoknak a felértékelési mérleggel kapcsolatos módosítása.

Budapest, 1927 június 30.

Az igazgatóság.

Megjegyzés. A közgyűlésen résztvenni öhajtó részvényesek tartoznak részvényeiket az alapszabályok értelmében a társaság pénztáránál (VI, Mozsár ucca 9, I. 3.) legalább 5 nappal a rendkívüli közgyűlés megtartása előtt letenni.

JAJJJ!

— Melyik holmi szenved kánikulában a legkevesebbet?

— Nos?

— A stockholmi.

CSENDÉLET

Szerkesztő: Barátom, fogjon tollat, azaz nem is tollat, hanem dorongot. Jelszó: üsd, vágd, nem apád! Legyen goromba, mint a pokróc, káromkodjon, mint egy rendőr, mikor nem hallja a belügyminiszter. Legyen mosdatlan szájú, mint egy kommunista képviselő, trágár, mint egy orfeumkuplé, mikor családi műsort hirdetnek. Hányja a sarat két kézzel. Tapossa ki a belüket. Szóval: írjon vezércikket.

Munkatárs: A románokról?

Szerkesztő: Dehogy, maga balek! A velünk szövetségben lévő pártról...

Nyaraló

előfizetőinket kérjük, tudassák új címüket a kiadóhivatallal, hogy lapunkat utánuk küldhessük.

A Borsszem Jankó üzenetei

A Borszem Jankó jelen számát július 8-án, pénteken zártuk le. — Kéziratok és rajzok kizárólag a főszerkesztő címére (Mozsár ucca 9.) küldendők. — Kéziratokat nem örzünk meg.

H. Ö.: Az ötlet jó, de szörnyen hosszú lére van eresztve és nem lehet elmondani azzal, akinek a szájába adta. A Dreadnought-pályamunkát kikeressük az asztalíók mélyéből és kivételesen visszaküldjük, noha semmiféle kéziratért nem vállalunk felelősséget. — A. I.: A hosszabbiknak nem rossz a materiája, csak a megírás módja ellen van alapos aggályunk. A rövidebb — nem húzta a rövidebbet. — Házú. Házúraktól vereset nem közlünk, de még csak el se olvasunk. Erre még a népjóléti kormány se kényszeríthet bennünket. — T. L.: Ne bántsa a sportembereket, akik már csak azért az egyért is kiérdemlik kegyeinket, hogy egészségesen tudnak kacagni. Morózus emberek viszont ne számítsanak nálunk pardonra. — Kánikula: Hogy mit használjon lesülés ellen? Menjen el árdragítónak. Azoknak nem sül le a bőrük. — Több levélről a jövő számában.

Párizsi szalón-modelltanulmányok

pompás fénykép-kivitelben, érdekes művészi jelenetek

17 pengő beküldése mellett kaphatók:

CLÉMENT & Co, PARIS, 1, RUE DE L'AQUEDUC 70

Műjég Mozi

műsora
állandóan

szenzációs!

Ha mitőlünk függne, milyen lenne a légi közlekedés ?

Mit mondana Kossuth Lajos, ha ma — a repülés századában — élne? Azt, hogy „Tengerre magyar!”, vagy azt-e, hogy „Levegőbe magyar!” A tenger nem a mi elemünk. A levegő valahogy közelebb van a természetünkhöz. Lássuk csak! A politikusaink — jó néhány száz év óta — folyton a levegőbe beszélnek. Íróink, művészeink a levegőből élnek. Kereskedőink egyrésze luft-üzleteket csinál. Festőinktől csak „levegős” képeket vásárol az a néhány lipótvárosi *meccienás*. S végül — mint szakorvosaink állítják — az Alföld népét a *légútak* bántalmái sorvasztják. Ki meri hát kétségbevonni, hogy mi vagyunk a levegő népe!

Ha pedig így van, akkor nézzünk körül a nagyvilágban, az óriási légűrbén. Mindnyájunknak levegőre van szükségünk, főleg színműfóinknak, akik légüres térben építik föl drámáikat. Egyelőre nincsenek repülőgépeink, így csak képzeletünk repülhet azokban a régiókban, ahol a magyar vállalkozó szellem számára tér és alkalom nyílik. Milyen lenne a légi közlekedés, ha mitőlünk függne?

Elsőször is — természetesen — behoznánk a repülőpályán a numerus clausust. Az Atlanti vagy a Csöndes-Óceánt csak azoknak lenne szabad átrepülni, akik a repülés terén már kitüntették magukat. Elsősorban tehát a B-listások repülnének. Nekik az ilyen nyaktörő vállalkozás már meg se kottyán. Azután a hadikölcsöntulajdonosok, a fővárosi tanárok és tanítók, végül a munkásbiztosító orvosok repülnének.

Minden repülő tartozik leróni a légszavartforgalmi adót, amely halálos kataztrófa esetén — ha előzetesen nem fizette meg — öt évig terjedhető elzárásra változtatható. Tartozik továbbá repülőgépét és a benzint a REBSz-től (Repülőgép- és Benzintértékesítő Szövetkezet) beszerezni, amelyeknek élén egy államtitkár, mint a kormány által kirendelt közeg, egy kormánypárti képviselő, mint vezérigazgató, további tizenkét miniszteri tanácsos és ugyanannyi kormánypárti képviselő áll, akik vala-

mennyien a *Légügyi Minisztérium* kirendeltjei. Mert — természetesen — Légügyi Minisztérium volna szervezendő, lehetőleg *Friedrich István*nal az élén, mert ő hosszú időn át bebizonyította, hogy a politika és a levegő egy anyaméhből született.

Az Óceánok bizonyos pontjain le- és felszálló állomások létesülnének. Ez állomások építését a kipróbált hirteltűllépési rendszer fejlett technikája alapján a főváros kiváló építészkapacitásai hajtánák végre. Minden ilyen állomás a magyar repülésügy székhelyének tekintendő, világos tehát, hogy az állomás élére egy-egy főispánt állítanának. (Az ilyen főispánt bátran lehet meggyefőispánnak tekinteni, mert az lesz a feladata, hogy folyton azt vizsgálja: *megy-e* repülőgép az Óceán fölött?)

A légügyi közigazgatás gondoskodnék az óceáni mozi- és trafik-szükséglet kielégítéséről. Mozi- és trafik-engedélyt azonban csak megbízható egyének kaphatnának, tehát olyanok, akik az óceáni képviselőválasztásoknál a hivatalos jelöltre szavaztak. Az ellenzéki szavazóknak viszont állandó jogosultságuk van az Óceán fölött römpülni, hogy sokat hangoztatott *magasabb szempontjaikat* hatásosan érvényesíthessék.

Hogy az anyaországtól való távolság túlságos fájdalmat ne okozzon, olyan intézményeket is kellene létesíteni, amelyek az óceáni állomás lakóinak állandóan lelkükbe idézik a drága otthont. Ennélfogva: a lakások bére a budapestiekkel egy színvonalra emelendő, az élelmiszerek ára hasonlóképpen, továbbá legalább egy kávéház állítandó fel, amelynek kirakatába kizárólag ötven éven felüli pesti (terézvárosi) nők ülhetnek és hogy az illuzió teljes legyen: teherhajókkal naponta friss por szállítandó az állomásokra, amelyeknek lakossága a pormentes tengeren bizonyára nem tudná nélkülözni ezt a magyar specialitást.

...Hogy az amerikusok más-képp csinálják?... Mit tudnak azok? Legföljebb repülni. De a repülésügy adminisztrálásához csak nekünk van fantáziánk.

Molnár Jenő

Samuka elvei

— Mondd, Samuka, mért kell tisztelni az öregeket?

— Mert az öregeknek mindig sok pénzük van.

Urasági inasok

— Mondd, Zsán, hogy tudtál leszokni a dohányzásról?

— A mostani gazdám nem dohányos.

KÉPREJTVÉNY

— A hét legravaszabb rébusza —

Megfejtése a *Borsszem Jankó* ... számában. A megfejtők értékes könyvjutalomban részesülnek.

A *Borsszem Jankó* mult számában megjelent rébusz helyes megfejtése: „*Hangverseny*”. A megfejtők közül *dr. Fehér Mihály* ügyvéd (Szolnok) kap jutalmat.

SÜRGŐS

— Kedves doktor úr, az anyósom az ön látogatása után rosszabbul lett. Kérem, jöjjön azonnal még egyszer!

Felelős szerkesztő és kiadó:
MOLNÁR JENŐ DR.

Művészeti főmunkatárs:
GÁSPÁR ANTAL

Laptulajdonos:
Borsszem Jankó Lapkiadó Rt.

Igazgató: Molnár Emil
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
VI, Mozsár u. 9. Telefón: T. 233—24

A BORSSZEM JANKÓ
előfizetési árai:

Egész évre . . . 20 pengő — fillér
Félévre . . . 10 pengő 50 fillér
Negyedévre . . . 5 pengő 50 fillér

Nyomatott:

Biró Miklós nyomdai műintézetében
VII, Rózsa uca 25

**ABBAZIA
HOTEL
RESIDENZ**

Tulajdonos:

Erényi Béla gyógyszerész

Mintaszerű vezetés!
Elsőrendű ellátás!

Kérjen prospektust!

Stílszerűen

Vass József: És mért jöttek az urak pilóta-dresszben?
Munkásbiztosító-orvosok: Hiszen Excellenciád azt mondta, hogy repülni fogunk!..

Az ultra-parvenü

— Én a Lidóra megyek, — mondja az egyik lipótvárosi. — Naponkint száz líra.

— Én Trouvilleba, — kontrázik a másik. — Naponkint kétszáz frank.

— Én az északi tengerre, — procol a harmadik. — Naponkint huszonöt aranyárka.

— Ugyan kérem, — inti le őket a negyedik. — *Én minden este a margitszigeti felsővendéglőben vacsorázok.*

Ez is valami

Bíró: Hát maga már sohase javul meg? Nem szégyenli, hogy semmi hitvátsa sincs a társadalomban?

Csirkefogó: Semmi? Hát az elretentő példa?!

Méért nyaralnak egyesek és méért nem nyaralnak mások?

— Méért mennek a pesti zsidók nyaralni?

— Hogy a többiek ne mondhassák, hogy itthon látták őket nyaralás idején.

— Igen ám, de vannak, akik nem nyaralnak. Hát ezek méért maradnak itthon?

— Mert örülnek, hogy nem látják azokat, akik nyaralni mentek.

FÖLMENTÉS UTÁN

Ügyvéd: Úgy védtem magát, mint a saját fiamat.

Betörő: Az is olyan gazember?

Kirándultam

(Ketten beszélnek. Az egyik, aki otthon maradt, a másik, aki kirándult. Az utóbbi most érkezett haza, gyűrötten, csapzottan, bõrig ázva, letiporva, megtépázva, csüggedten és kétségbeesetten. Beleroskad a fotelbe. Nagyokat fúj, liheg.)

EGYIK: Nos?

MÁSİK: Kirándultam.

EGYIK: Látom.

MÁSİK: Ez az egyetlen vásárnapja van az embernek, hogy pihenjen és pehhemre, éppen akkor kellett kirándulni...

EGYIK: A pihenés fáradalmait majd holnap a hivatalban enyhíti a munka. Beszélj...

MÁSİK (kezdi): Friss idegekkel vártam a villamost. Lökdöstek jobbról, lökdöstek balról, lökdöstek hátulról. A szemesek előrefutottak. A tyúkszemesek hátul maradtak. Könyökömmel szorítottam helyet. Úgy nyomtak minden oldalról, mintha legalább is valami rendkívüli kiadás lettem volna. No, ami a kiadást illeti, az volt bőven. Elsejei fizetésem elűszött utolsó fillérig. A villamosban összetörték a szivarjaimat, középfinom török dohány lett belőlük, de összetörték a zsebórámat is, ami azonban csak stílszerű volt...

EGYIK: Miért?

MÁSİK: A mai letört időt jelezte... Végre a végállomás. Siettem az erdő felé. Száguldó autók vágták szemembe a port.

EGYIK: A gazdagok szokása. Így hintenek port az emberek szemébe...

MÁSİK: Nagysokára egy kis zöld füre bukkantam. Rohantam feléje. Sajnos, csalódás ért. Az egyik fűszálra cédula volt erősítve ezzel a felírással: *foglalt!* Akárcsak a kávéházakban a törzsasztalokon. Tovább bandukoltam, amíg végre egy fához értem. De alighogy letelepedtem, az orromra csöppent valami. Felnézek az égre, hát látom, micsoda vészes felhők tornyosulnak. Ugyi neki, száguldottam a vendéglő felé! Mire odaértem, a zápor elállt. Most már csak azt néztem, hogy hazakerüljek. Vártam a villamosra, mely majd visszavisz. Sorba kellett állnom, összehúzósetek, moccanni sem tudtam, egy B-listás boldogan jelentette ki, hogy végre álláshoz jutott, illetve sorbaálláshoz és levakarta mellényemről a liptóit, amit egy kiránduló szomszédom a tolongásban rámkent. Végre kétórai hosszú várakozás után sor került rám. Nekilendülve rohantam a villamosnak és ahogy felhágtam a lépcsőn, megbotlottam, elestem, a lábamban megbicsaklott...

EGYIK: Szóval kirándultál.

MÁSİK: Én nem. Csak a lábam.
E. M.

Ritka ajándék a Borsszem Jankó előfizetőinek

A Borsszem Jankó kivételes, nagyértékű ajándékot juttat azoknak az előfizetőknek, akik

július elsejétől legalább félévre újítják meg előfizetésüket.

Minden féléves előfizetőnk igényt tarthat legkiválóbb rajzoló-művészeink

egy-egy eredeti karikatúrájára, amit az előfizetési összeg (félévre 10 pengő 50 fillér) beküldése után nyomban megkapnak.

Ugyancsak egy-egy eredeti rajzot, illetve karikatúrát kap mindenki, aki

legalább 1 negyedéves új előfizetőt szerez lapunknak. (Negyedévi előfizetés 5 P. 50 f.)

Azok az előfizetőink, akik most csak negyedévre újították meg előfizetésüket, szintén megkapják az ajándék-rajzot, ha 5 pengő 50 fillér beküldésével

félévre egészítik ki előfizetésüket.

Aki 2 új előfizetőt szerez,

2 eredeti rajzot kap,

aki hármat, három rajzot és így tovább.

Az eredeti rajzok értéke túlhaladja azt az összeget, amelyért előfizetőink magát a Borsszem Jankó-t is kapják.

Borsszem Jankó

A nagyzó

— Az utóbbi időkben annyi lopás történik a szállodákban, hogy én, ha utazom, mindig a párnáim alá rakom a pénzemet.

— Ó, én nem tudok olyan magasan aludni.

Nyári vendéglőben

— Azt hiszem, Rothkövi úr, télen sokkal ügyesebben táncol maga a paragrafusok között, mint nyáron az én lábaim körül...

Hegedűs Lóránt levelesládájából

Lord Rothermere (London). Gratulálók. Látszik, hogy szorgalmasan olvasta cikkeimet a *Pesti Hírlap*-ban.

Hiteltűllépő (Budapest). Gratulálók. Látszik, hogy nem olvassa cikkeimet a *Pesti Hírlap*-ban.

Vargha Gyula. Ezért igazán fölösleges volt falura menni, kedves bátyám. Amit te a kritikusaiddnak szántál, azt az Erzsébet téri verebekre is nyugodtan rábízhattad volna. Vagy tán a te falusi verebeidnek nagyobb a teljesítmőképességük?...

Bernáth István. Eddig úgy mondták: „Kapkod, mint Bernát a menykőbe”. Ezután már így mondják: Kapkod, mint Bernáth az *Est*-lapokba?

Vass József. Szabadíts meg bennünket a gonosztól és — a lakásfel-szabadítástól!

Öngyilkos-jelölt. Egy rendes és pedáns budapesti öngyilkos-jelölt távozás előtt az adója után kirótt késedelmi kamatot okvetlenül leszúrja.

Milyen szép és dicső a halál, ha Bud János szívében tisztán ragyog az emlékünkt!

Ady-rajongó. Végtelenül jólestek szíves sorai. Most még csak egy kérésem van: olvassa el Ady néhány versét.

Klebensberg Kunó gróf. Az analfabéták ellen folytatott küzdelmed csak akkor lesz hatályos, ha ősi szokás szerint ankétot hívsz össze. De stílszerűen: csak analfabétákból! Ha parancsolod, szívesen rendelkezésedre bocsátom a képviselőházi almanachot.

Borsszem Jankó. Meg vagyok elégedve — a levelesládám tartalmával. De mondd csak, kedves öcsém, vállalod helyettem a sajtójogi felelősséget?

A városházi villamos-bajnok

— Te, miért jár ez a Bedő Mór mindig csak autón?

— Na hallod, hát nem tudod, hogy milyen gondot okoz neki a drága villamos!

ÖRÖKÖS ALLÁS

— Végre a sógorom is hozzájutott egy örökös álláshoz.

— Mi lett belőle?

— Razziázó detektív a vásáresarnoki árdragítók közt.

A Borsszem Jankó jövő száma július 20-án jelenik meg.

LAPZÁRTA:

Vásáresarnoki munkatársunk a következő bulletint adta ki a drágaság helyzetéről:

— Beszéltem a Drágasággal. Arra a kérdésemre, hogy érzi magát, ezt felelte: „Ne örüljenek, még korántsem vagyok úgy letörve, mint ahogy gondolják.”